

А ВАМ ЯКІ ПАМЕР?

Пластычны хірург пра тое, што выпраўляюць беларускі

Пластычная хірургія становіцца ўсё больш даступнай і папулярнай сярод беларусаў. Якім аперацыям яны аддаюць перавагу? Што часцей за ўсё мяняюць на твары? У якіх выпадках пластычны хірург адмаўляе ў аперацыі? Ці з'яўляецца ўзрост перашкодай для пластыкі? Пра гэта і іншае мы пагутарылі з пластычным хірургам, загадчыкам хірургічнага аддзялення медыцынскага цэнтра «ЛОДЭ» Іванам ПЛАСКОННЫМ.

— **Наколькі ў сваіх эстэтычных густах беларускі адрозніваюцца ад жанчын Расіі, Еўропы, Амерыкі?**

— Калі казаць пра заканадаўцаў моды ў пластычнай хірургіі, то найперш гэта Бразілія і іншыя краіны Лацінскай Амерыкі. Індустрыя прыгажосці там атрымала шырокае развіццё ў канцы мінулага стагоддзя, і гэтыя краіны далі свету вялікую колькасць выдатных пластычных хірургаў, якія распрацавалі шэраг новых метадык і аперацый. У Лацінскай Амерыцы свае этнічныя схільнасці да пэўных мадэляў прыгажосці — усе, напрыклад, ведаюць, што такое «бразільскія ягадзіцы». Бразільянікі робяць пластычныя аперацыі ў любым узросце. Там існуе культ прыгожай жанчыны, і яны яшчэ да шлюбу звяртаюцца да паслуг пластычных хірургаў.

«На імплант сапраўды пажыццёвая гарантыя. Але ёсць рэкамендацыя, што праз 10—15 гадоў — у залежнасці ад аб'ёму — іх варта мяняць».

Беларускі, я перакананы, самыя прыгожыя жанчыны ў свеце. І калі разглядаць усходніх славянаў — беларусаў, украінак і расіянак, — то гэта дзяўчаты з падобнымі праблемамі і жаданнямі. І вялікіх адрозненняў у запатрабаванасці аперацый няма.

— **Якія з іх беларускі робяць часцей за ўсё?**

— На першым месцы — хірургія твару і грудзей. Бразільскія ягадзіцы ў нас не карыстаюцца вялікай папулярнасцю. Самыя частыя аперацыі — на павеках, грудзях, носе, а таксама ліпафілінг (аднаўленне аб'ёму падскурнай тлушчавай клетчаткі шчок, падбародка і іншага ўласнымі тлушчавымі клеткамі), ліпасакцыя і фэтграфтынг (ін'екцыі ўласных тлушчавых клетак для нязначных змяненняў аб'ёму), абдамінапластыка. Пры гэтым тыя ж азіяткі аддаюць перавагу хірургіі твару, і там самыя высокапрафесійныя хірургі адпаведнага профілю.

— **Што беларускі найчасцей паляпшаюць на твары?**

— Аперацыі на твары лічацца малатраўматычнымі, не патрабуюць значнай рэабілітацыі і паказанні да іх ёсць у кожнай другой жанчыны пасля 40 гадоў. У прыватнасці, да блефарапلاстыкі (аднаўлення знешняга выгляду і ліквідацыі ўзроставых змяненняў і прыроджаных асаблівасцяў павекаў) і ліпафілінгу. У сваёй практыцы я часта сумяшчаю дзве гэтыя аперацыі, бо дзяўчатам, у

якіх ёсць паказанні да блефаропластыкі, патрабуюцца і ліпафілінг. З узростам тлушч на твары атрафіруецца, твар робіцца худзейшы, апускаецца.

— **У якім узросце да вас прыходзяць жанчыны?**

— Пакаленне, якое ў нас без сарамлівасці і аглядкі на блізкіх, калег і сяброў можа пайсці і зрабіць аперацыю па павелічэнні грудзей, — гэта 30—35 гадоў. Ужо ў 35—40 на гэта вырашаюцца з цяжкасцю. Жанчын 45—50 яшчэ менш, а старэйшыя за 50 — гэта проста кансерватыўныя з маладоўсці натуры, якія прагнуць у сваім жыцці нешта памяняць. Цяпер пераважна да хірургаў прыходзяць 30—35-гадовыя. Яны яшчэ маладыя і прыгожыя, і калі ім будзе 45, яны ўсе будуць нашымі пацыенткамі. Таму ў Беларусі ў пластычнай хірургіі дастаткова вялікі патэнцыял.

— **Хто звычайна прыходзіць павялічваць грудзі?**

— Гэтых жанчын можна падзяліць на тры групы. Першая, і не самая шматлікая — дзяўчаты, у якіх ад прыроды невялікі памер. Тут не важны ўзрост — яны прыходзяць у той момант, калі асэнсавалі, што ім гэта трэба, ці разумеюць, што іншымі спосабамі ад комплексу не пазбавіцца. І, як правіла, многія з іх пасля аперацыі рэзка мяняюць сваё жыццё — выходзяць замуж, уладкоўваюцца на лепшую работу, пачынаюць сябе любіць, і, адпаведна, мяняецца стаўленне навакольных да іх.

Другая група — жанчыны маладыя, прыгожыя, паспяховыя, але яны ўжо мамы. У іх ёсць каханы мужчына, якога ўсё задавальняе, але хочацца павялічыць сваю прывабнасць. Гэта жанчыны 35-45 гадоў, самая вялікая група. Рэч у тым, што апошнім часам крыху змяніліся стандарты прыгажосці. Тон задаюць інстаграм-мадэлі — на фота нерэальныя прыгажуні з ідэальнымі фігурамі і тварамі. У жыцці ж, як правіла, аказваецца, што прыгажуня, ад якой у мужчын захоплівае дыханне, — звычайная дзяўчына з сярэднестатыстычнай знешнасцю. Але не ўсе гэта разумеюць. І дзяўчаты, якія глядзяць сацсеткі, пачынаюць адчуваць уласную непаўнацэннасць. Тут важна разумець, што ўсе мы ўнікальныя, асаблівыя, і на кожны вобраз знойдуцца свае прыхільнікі. Да стандартаў прыгажосці не заўсёды варта імкнуцца. Ёсць паняцце ювенільных, падлеткавых грудзей, а ёсць жаночыя грудзі — зусім іншай формы і тэкстуры, але яны таксама прыгожыя. І часам

трэба задаць сабе пытанне: а ці трэба мне штосьці мяняць?

Трэці тып — гэта дарослыя жанчыны, якія прыходзяць на пластыку грудзей у сувязі з узроставымі зменамі, гэта жанчыны 55-60 гадоў. І тут ужо ставіцца пытанне не пра павелічэнне грудзей, а наадварот: жанчына стамілася ад 6-7-га памеру, бо развіваюцца гіпертрафія плечавога пояса, астэахандроз, боль у шыі. Сярод іх нямала жанчын, у якіх рэзка змянілася жыццё — яны сталі багацейшыя, у іх маладзейшы партнёр і трэба адпавядаць.

— **Ці ёсць свае трэндзы ў пластычнай хірургіі? Ці праўда, што цяпер вялікі памер не актуальны?**

— У свой час, калі толькі з'явіліся метадыкі павелічэння грудзей, быў бум, усе хацелі большы памер. Цяпер тэндэнцыі змяняюцца. Усё больш з'яўляецца дзяўчатам, якія просяць толькі падцягнуць, а не павялічыць.

— **Танней павялічыць з дапамогай імплантаў ці падцягнуць?**

— Аперацыя па падцягжы больш складаная, менш прадказальная па наступствах і выніках. Гэта 2,5-3 гадзіны напружанай працы. Таму яна атрымліваецца даражэйшая. Але гэта без уліку кошту імплантаў, а камплект якасных каштуе ад тысячы еўра.

— **Пластычныя аперацыя робіцца адзін раз на ўсё жыццё ці тыя ж імпланты з часам трэба мяняць?**

— Нішто ў жыцці не бывае пастаянным, і час нікога з нас не шкадуе. Чым большыя грудзі мы робім, тым больш яны імкнуцца ўніз. На імплант сапраўды пажыццёвая гарантыя. Але ёсць рэкамендацыя, што праз 10-15 гадоў — у залежнасці ад аб'ёму — іх варта мяняць. Знаходзячыся 15 гадоў у агрэсіўным асяроддзі нашага арганізма, імплант патрабуе замены на новы або выдалення, каб не ўзнікла аддаленых наступстваў. Здрааецца, што яны і разбураюцца.

Гэтак жа і з іншымі пластычнымі аперацыямі. Пацыенткі часта пытаюць: павекі на ўсё жыццё? Так не бывае. Аперацыі можа хапіць на 10 гадоў, але ж чалавек мяняецца — пад вагой адбываецца гравітацыйнае апусканне нашых скіцы, вачніц. Косці мяняюцца, што ўжо казаць пра мяккія тканкі.

— **Ці ёсць пацыенткі, незадаволеныя вынікам?**

— У мяне ёсць пэўны вопыт работы звычайным хірургам, і выратоўваць жыццё ў нейкім сэнсе нават прасцей. Калі робіш усё правільна, то і вынік, як правіла, добры. У эстэтыцы бываюць розныя сітуацыі. Пацыент прыходзіць пасля аперацыі, і ты разумееш, што можна было выкарыстаць іншы спосаб аперацыі, і, напэўна, трэба было падцягнуць крышачку вышэй, ці прыбраць больш, ці ўгаварыць на большы аб'ём. А пацыент шчаслівы і кажа, што ўсё выдатна. Бывае і наадварот: ты бачыш цудоўны вынік, а чалавек незадаволены. І гэта больш пытанне дааперацыйнага кансультавання. Часам даводзіцца і адмаўляць, калі я разумею, што немагчыма зрабіць так, як хоча пацыент.

— **У якіх выпадках найчасцей даводзіцца адмаўляць?**

— Часта чалавеку зусім не патрэбна ліпасакцыя. Для пацыен-

та з ростам 160 см і вагой 130 кг гэта вялікія грошы, цяжкая праца хірурга і вынік, які можна атрымаць за два месяцы правільнага харчавання і адэкватных нагрузак. Дастаткова часта даводзіцца адгаворваць ад выпраўлення вушэй. Тут вялікую дамінанту мае псіхалагічная падаплека. Калі ў пацыента нязначныя адхіленні ад нормы, то гэта больш псіхалагічныя праблемы.

Я ў сваёй практыцы карыстаюся прынцыпам: рабіць трэба тое, што падыходзіць чалавеку. Часта прыносяць здымкі з часопіса і просяць зрабіць такі ж нос, але я разумею, што ён не вельмі падыходзіць гэтай жанчыне. Аперацыя павінна быць накіравана на паляпшэнне знешняга выгляду і пазбаўленне ад узроставых змяненняў. Добрая аперацыя — гэта калі пасля яе сябры ці калегі кажуць: «А ты добра выглядаеш, напэўна, добра адпачыла», а не «Паглядзі, яна вусны зрабіла».

— **Ці ёсць у вас пацыенты, якім пастаянна хочацца штосьці выпраўляць і ўдасканальваць?**

— Яны ёсць у кожнага пластычнага хірурга. Калі пацыент просіць нешта змяніць, і ты бачыш, што праблему можна вырашыць сваімі навыкамі, і гэта палепшыць сітуацыю, калі пацыент асэнсоў-

вае той вынік, які атрымліваецца, то я буду аперыраваць. Але часта ў такіх людзей бываюць гіперчаканні. Тут даводзіцца тлумачыць, што яны прыйшлі рабіць павекі, а не амаладжэнне ўсіх вачэй. Бо блефарапластыка вырашае некаторыя пытанні, але не ўсе. І такія пацыенты нярэдка атрымліваюць адмову.

Ёсць людзі з яўным спажаўецкім экстрэмізмам, і мы ў сваім асяроддзі іх ведаем. Яны атрымалі вынік, але кажуць, што ўсё дрэнна, і патрабуюць кампенсаций. Такім людзям таксама адмаўляеш, каб не папасціся на іх хітрыкі, бо любая аперацыя — гэта рызыка. Але ні адзін доктар не хоча зрабіць горш.

— **Пластычныя аперацыі — наколькі гэта рызыкаўна для здароўя?**

— Любая аперацыя — гэта рызыка. І кожнага пацыента я папярэджваю, што стапрацэнтнага выніку не можа гарантаваць ніхто. І рызыкі могуць быць як падчас аперацыі, так і пасля, так і адкладзеныя. Нюансаў, якія могуць пацягнуць сур'ёзныя змены, шмат. Задача хірурга — папярэдзіць, расказаць пра гэта, і былі выпадкі, калі пацыенты адмаўляліся ад аперацыі на этапе перадапера-

цыйнага кансультавання. Таму ўсе пацыенты, якія ідуць са мной у аперацыйную, уяўляюць магчымы наступствы.

— **Ці ёсць узроставыя абмежаванні для пластычных аперацый?**

— У эстэтычнай медыцыне асноўным паказчыкам да аперацыі з'яўляецца наяўнасць эстэтычнага дыскамфорту. Прасцей кажучы, гэта нейкая асаблівасць, з якой некаму не ўзгаджаецца, якое прымае толькі паўналетні чалавек. Усе пластычныя аперацыі выконваюцца пасля 18 гадоў. Найстарэйшы ўзрост не абмежаваны, калі дазваляюць стан здароўя і сродкі. Мая самая ўзроставая пацыентка — 73-гадовая жанчына. Яна, нягледзячы на ўзрост, працавала бухгалтарам на прадпрыемстве, і яе на рабоце вельмі цанілі, не адпускатлі на пенсію. Яна захацела палепшыць знешні выгляд, зрабіць блефаропластыку. Праблем са здароўем не было — ні высокага артрэарыяльнага ціску, ні лішняй вагі, а вось праблема з павекамі была. Усё выправілі, і жанчына засталася задаволенай вынікам.

— **Што мяняюць у сабе беларускія мужчыны?**

— Колькасць мужчын, канешне, павялічылася ў апошнія га-